

opusdei.org

# **Ketvirtadienis. Pirmoji Gavėnios savaitė**

Prašymas ir padėka – dvi kreipimosi į Dievą formos. Du Viešpačiui malonūs maldos būdai. Intencijos grynumas prašant. Nusizėminimas ir atkaklumas maldoje. Viešpats visada įdėmiai mūsų klauso. Taip pat ieškoti Mergelės, mūsų Motinos, ir Angelo Sargo užtarimo.

2025-03-12

*I. Prašykite, ir gausite. Ieškokite, ir rasite. Belskite, ir jums bus atidaryta. Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma<sup>1</sup>.*

Nemažą gyvenimo dalį praleidžiame kitų žmonių prašydami dalykų, kurie jų turi daugiau, arba kurie daugiau už mus žino. Prašome, nes esame stokoiantys žmonės. Ir daugeliu atvejų tai būna vienintelė galimybė bendrauti su kitais. Jei niekad nieko neprašytume, pasmerktume save savotiškai tuštumai ir netikram bei varganam pasitenkinimui vien savimi. Prašyti ir duoti; tai didesnioji mūsų gyvenimo ir mūsų esybės dalis. Prašydami pripažįstame esą stokoiantys. Duodami galime suvokti beribį turta, Dievo įdiegtą mūsų širdyje.

Tas pat mums nutinka ir su Dievu. Didelė mūsų santykių su Juo dalis – tai prašymas; likusioji – padėka.

Prašydami parodome savo esminį nepakankamumą. Prašymas mus daro nusizėminusiais; be to, duodame savo Dievui progą pasirodyti kaip Tėvui. Taip pažįstame meilę, kurią mums jaučia Dievas. *Argi atsiras iš jūsu žmogus, kuris savo vaikui, prašančiam duonos, duotų akmenį?!.. Juo labiau jūsu dangiškas tėvas duos gera tiems, kurie jį prašo<sup>2</sup>.*

Neprašykime iš egoistinių paskatų, nei pilni puikybės, nei su godumu, nei iš pavydo. Jei, pavyzdžiui, prašome pagalbos per egzaminus, materialios paramos, ligos pagydymo ir panašiai, turime Dievo akivaizdoje ištirti tikrąsias šio prašymo priežastis. Savo sielos gilumoje Jo klausime, ar tai, ko pageidaujame, padės mums labiau Jį mylėti ir geriau vykdyti Jo Valią. Daugeliu atvejų tada mums paaiškės, koks nereikšmingas tas reikalas, kuris mums atrode gyvybės ar mirties klausimas, ir

perprasime, jog tai, ko taip įnirtingai troškome, nėra taip jau svarbu.

Mokėsime savo valią derinti su Dievo Valia, ir tada mūsų prašymas bus kur kas geriau nukreiptas.

Galime Viešpaties prašyti, kad greitai mus pagydytų nuo ligos; bet sykiu turime ir melsti, kad, jei taip neįvyktų, nes Jo planai kitokie – paslaptingi ir mums nežinomi, bet ir Tėvo planai, – tada suteiktų mums reikalingą malonę kantriai tuos skausmus išverti ir išminties, idant išpeštume iš tos ligos didelius vaisius, kurie pasitarnautų mūsų sielai ir visai Bažnyčiai.

Pirmoji bet kokio veiksmingo prašymo sąlyga – pirmiausia savo valią priderinti prie Dievo Valios, kuri kartais nori ar leidžia dalykus ir įvykius, kurių mes nenorime ir nesuprantame, bet kurie galiausiai būna didžiai naudingi mums ir kitiems. Kiekvieną kartą, kai darome

šį savo ir Dievo norų tapatinimo aktą, žengiame labai svarbų žingsnį į nuolankumo dorybę.

Esama nesuskaičiuojamų gėrybių, dėl kurių Viešpats tikisi, kad prašysime suteikti jų mums. Dvasinės ir materialios gėrybės; visos skirtos mūsų ar artimo išganymui. „Ar nesutiksite su manimi, kad jei negauname to, ko prašome Dievo, tai todėl, kad nesimeldžiame su tikėjimu, su pakankamai tyra širdimi, su pakankamai dideliu pasitikėjimu, arba todėl, kad maldoje nesame tokie atkaklūs, kokie turėtume būti? Niekad Dievas neatsakė ir neatsakys nieko tiems, kas reikiamai prašo Jo malonių“<sup>3</sup>.

---

II. Prie maldos visada stenkimės eiti su vaikų pasitikėjimu. O tada stenkimės savo valią sutapatinti su

mūsų Tėvo Dievo Valia: *tebūnie ne mano, bet tavo valia*<sup>4</sup>, galėtume pridurti po kiekvieno prašymo. Kadangi norime ne įtvirtinti savo gyvenimo sumanymą, o pirmiausia įvykdyti Dievo Valią. Evangelijoje pateikiama daug tokio sūniško, nuolankaus ir atkaklaus maldospavyzdžių. Šventasis Matas pasakoja<sup>5</sup> apie vienos moters, kuri gali būti pavyzdys mums visiems, prašymą. Jėzus pasitraukė į *Tyro ir Sidono sritį*, pagonių kraštą.

Tikriausiai ten ėjo ieškodamas savo Apaštalams šiokio tokio poilsio, kurio negalėjo rasti panašioje į dykumą Betsaidos srityje; nori ten praleisti kelias dienas vien su jais.

Jiems bėeinant prisiartino moteris su nepaliaujamu prašymu. Ir nepaisant to, kad meldė taip atkakliai, Jėzus tylėjo: *Bet Jėzus neatsiliepė*, sako Evangelistas.

Mokiniai jam sako, kad ją išklausytų ir ji eitų sau. Savo atkalumu ji tik įkyri. Bet Jėzus manė kitaip. Po kiek laiko pertraukia tylą ir, sujaudintas jos nuolankumo, išklauso ją.

Paaiškina jai dievišką išganymo planą: *Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio avis.* Toks nuo amžių yra Dievo planas. Savo Gyvenimu ir Mirtimi ant Kryžiaus jis atpirks visus žmones, bet evangelizaciją pradės nuo Izraelio; paskui visų laikų apaštalai nuneš ją *ligi pat žemės pakraščiu*<sup>6</sup>, visiems žmonėms.

Bet ši kanaanietė, kuri, galimas daiktas, nesuprato dieviškojo plano, išgirdusi tokį atsakymą nenusimena: *Tada moteris pribėgusi puolė ant žemės, maldaudama: Viešpatie, padėk man!* Ji žino, ko nori, ir žino, kad gali tai gauti iš Jėzaus.

Viešpats iš naujo palyginimu aiškina tą patį, ką sakė jai ką tik: *Nedera imti*

*vaikų duoną ir mesti ją šunyčiams.*  
„Vaikai“ – tai Izraelio tauta<sup>7</sup>, kuriai ji nepriklauso. Visai netrukus ateis ir pagonių valanda.

Bet moteris neatlyžta. Jos tikėjimas auga ir liejasi per kraštus. Ir ji *įveda save į palyginimą, su dideliu nuolankumu, kaip dar vienas veikėjas: Taip, Viešpatie, bet ir šunyčiai ėda trupinius, nukritusius nuo šeimininko stalo.*

Toks tikėjimas, toks nuolankumas, toks atkaklumas priverčia Viešpatį sušukti: *O moterie, didis tavo tikėjimas!* Ir iškilmingu bei kupinu prielankumotonu priduria: *Tebūnie tau, kaip prašai.*

Evangelistas rūpestingai priduria: *Ir tą pačią valandą jos duktė pasveiko.* Šiam išskirtiniam stebuklui prireikė ir išskirtinio tikėjimo, nuolankumo ir atkaklumo.



Jėzus mus girdi visada: taip pat tada, kai atrodo tylūs. Galbūt tuomet mus išklauso ypač atidžiai. Galbūt šiuo tariamu tylėjimu skatina, kad mummyse susidarytų būtinos stebuklui sąlygos: kad prašytume Jo pasitikėdami, be nusiminimo, su tikėjimu.

Kiek kartų neatidėliotinių poreikių akivaizdoje mūsų malda bus tokia pat: *Viešpatie, padėk man!* Kokia įstabi trumpa karšta malda tokiems – ypač sielos - poreikiams, kurie mums tokie skubūs!

Bet neužtenka prašyti; reikia tai daryti atkakliai, kaip ta moteris, nenuilstamai, kad atkaklumu pasiektume tai, ko negalim pasiekti savo nuopelnais. *Daug gali karšta teisiojo malda*<sup>8</sup>. Dievas numatęs visas malones ir pagalbas, kurių mums reikia, bet numatęs ir mūsų malda.

*Prašykite, ir jums bus duota...  
belskite, ir bus jums atidaryta. Ir*

dabar prisiminkime daugelį savo asmeninių ir šalia mūsų gyvenančių žmonių poreikių. Viešpats mūsų nepaliks.

---

III. Jei kada nors Jis nesuteikė mums ko nors, ko pasitikėdami meldėme, tai todėl, kad mums tai netiko: „gerai tavimi rūpinasi tas, kuris neduoda, kai prašai netinkančio sau dalyko“<sup>9</sup>. Taip, Jis žino, kas mums tinka! Ši malda, kuria galbūt taip atkakliai meldžiamės, būtų veiksminga dėl kitų gėrybių, arba kitu, reikalingesniu, atveju. Mūsų Tėvas Dievas viską gerai sutvarko: „Visada duoda daugiau negu prašome“<sup>10</sup>.  
Visada.

Kad mūsų prašymas būtų greičiau išklausomas, galime prašyti, kad už mus pasimelstų kiti Dievui artimi asmenys, kaip kad padarė tas

Kafarnaumo šimtininkas: pasiuntė kelis žydų kilminguosius paprašyti Jo, kad ateitų pagydyti jo tarno. Šie draugai gerai išpildė jo pavedimą: nuėjo pas Jėzų ir labai Jo meldė, kad būtų maloningas: *Jis vertas*, – sakė jie, –*kad jam tai padarytum...*<sup>11</sup> Ir Viešpats išklausė jų maldavimų.

Maldavimo valandą mums gali būti naudinga atminti, jog „po kunigo ir konsekruotų mergelių maldų mieliausios Dievui yra vaikų ir ligonių maldos.“<sup>12</sup>

Taip pat prašykime savo Angelo Sargo, kad užtartų mus ir pateiktų mūsų prašymą Viešpačiui, nes „kiekvienam, nors ir būtų iš nereikšmingiausių Bažnyčioje, priskirtas angelas *dėl to, kad nuolat kontempliuodamas dangaus Dievo veidą* ir matydamas mūsų Kūrėjo dieviškumą, prijungia savo maldą prie mūsų ir kiek galėdamas

bendradarbiauja, kad gautume tai, ko prašome“<sup>13</sup>.

Be to, turime kelią, kurio Bažnyčia mus mokė visada, kad mūsų maldos greitai pasiektų Dievą. Šis kelias – Marijos, Dievo ir mūsų Motinos, tarpininkavimas. Į Ją kreipiamės šiandien ir visada: „Atsimink, maloningoji Mergele Marija, jog amžiais nėra girdėta, kad apleistum nors vieną, kas bėga prie Tavęs, šaukiasi Tavo pagalbos ir prašosi užtariamasis. Šitokio pasitikėjimo kupini, ir mes skubame prie Tavęs...”<sup>14</sup>

---

1 Mt 7, 7–12.

2 Mt 7, 9 ir 11.

3 Šv. Arso klebonas, Pamokslas apie maldą.

4 Lk 22, 42.

5 Mt 15, 21–28.

6 Apd 1, 8.

7 Plg. Iš 4, 23; Iz 1, 2; Jer 31, 20; Oz 11, 1; etc.

8 Jok 5, 17.

9 Šv. Augustinas, Pamokslas 126.

10 Šv. Teresė Avilietė, *Camino de perfección*, 37.

11 Lk 7, 3–4.

12 Šv. Chosemarija, *Kelias*, 98.

13 Origenas, Traktatas apie maldą, 10.

14 Šv. Bernardo malda „Atsimink“.

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
lt-lt/article/ketvirtadienis-pirmoji-  
gavenios-savaite/](https://opusdei.org/lt-lt/article/ketvirtadienis-pirmoji-gavenios-savaite/) (2025-04-01)